

at de nogenlunde har rettet sig, saa kan man støtte dem ved at give dem Æresoprejsning i Haab om, at Forbedringen vil vare ved; men der er derfra et langt Spring til at optage fremmede i de danske indfødtes Kreds, naar de har været straffede, selv om de ogsaa har faaet Æresoprejsning.

Et tredie Moment skal jeg nævne. Der er blandt de Personer, som er opførte, adskillige, der har unddraget sig deres Værnepligt. De er kommet til Danmark, forinden deres Hjemland kaldte paa dem til Opfyldelse af Værnepligten, og efter at de saa er kommet her, er man ikke blevet opmærksom paa dem, og saaledes er det lykkedes dem helt at gaa fri. De har benyttet Flytningen til helt at unddrage sig Værnepligten baade i Hjemlandet og hos os; og de har naturligvis i de fleste Tilfælde i deres Ungdom meget godt vidst, at de kunde blive pligtige til at affjene deres Værnepligt her, men de har glædet sig ved, at de kunde være fri for det og saa først søge Indfødsret i en senere Alder, hvor det Spørgsmaal ikke kom til at foreligge. Det er ogsaa et Minus for de paagældende at have unddraget sig deres Værnepligt.

Men der kunde naturligvis ogsaa tænkes adskillige andre Ting. Jeg skal rent eksempelvis nævne et enkelt Tilfælde, som jeg er stødt paa under min Gennemgang af Lovforslaget. Blandt de Personer, der er optagne paa Lovforslaget, findes en Kvinde, som har 4 uægte Børn, saa vidt det kan ses med 4 forskellige Fædre. Det forekommer mig, at det kunde vække Betænelighed. Jeg ser her aldeles bort fra den moralske Side af Sagen, den vil Staten vel ikke selv kunne beskæftige sig med, men jeg tænker paa den sociale Side. Der er jo ikke Tvivl om, at de mange uægte Børn repræsenterer en betydelig social Ulykke for vort Land, og det har jo mange Gange beskæftiget Staten og Rigsdagen, hvorledes man bedst kunde finde Forholdsregler til at mildne eller afhjælpe denne sociale Ulykke. Det forekommer mig derfor ikke, at den, som forøger Vanskelighederne for Landet i saa Henseende ved at sætte 4 Børn i Verden med 4 forskellige Fædre, just har særligt Krav paa Statens Tak, saaledes at hun skulde være egnet til at optages i de indfødtes Kreds. Der kunde naturligvis tænkes flere forskellige Forhold, som saaledes skulde tages i Betragtning, men jeg ønsker straks at gøre den Bemærkning, at alt, hvad jeg her har fremhævet, kun er Momenter, det

er ikke Meningen, at den paagældende uden videre skulde være udelukket, hvis Der manglede et af de her fremhævede Punkter, men man skal tage samtlige Momenter i Betragtning, og hvis noget af dem er til Stede i en fortrinlig Grad, kan derved Mangelen af andre opvejes, men jeg tror, man skulde være nogenlunde streng i Bedømmelsen og navnlig strengere end hidtil.

En større Strenghed kunde tænkes indført derved, at der gives en almindelig Lov om Indfødsret, som fastslaar bestemte Grundbetingelser. Jeg er enig i den højtærede Ministers Udtalelser ved anden Behandling, at det for Tiden kan være vanskeligt at faa et saadant Lovforslag gennemført. Saa længe man ikke har noget saadant, kunde jeg tænke mig, at man i alt Fald kunde opnaa noget ved at gøre det, som den ærede Ordfører fremhævede ved anden Behandling, nemlig lægge større Vægt paa Kommunernes Udtalelser. Det vil ses, at der er adskillige Tilfælde, hvor Kommunerne enten ligefrem har fraraadet, at den paagældende skulde have Indfødsret, eller i alt Fald ikke har anbefalet det, og hvor Ministeriet dog har optaget den paagældende paa Lovforslaget. Jeg tror, at Kommunernes Uvillighed til at anbefale eller deres Villighed til at fraraade vilde stige betydeligt, hvis man vidste, at Ministeriet tog stærkere Hensyn til Kommunernes Udtalelser, end det nu er Tilfældet. I de store Kommuner, som jeg kender lidt til, er Forholdet i alt Fald det, at man efterhaanden er blevet ganske overordentlig varsom med at fraraade Indfødsrets Meddelelse. Man undlader at fraraade selv i Tilfælde, hvor man kunde have Betæneligheder, fordi man paa Forhaand ved, at Ministeriets Praksis er saa vidtgaende, at det ikke kan ventes, at der vil blive taget Hensyn til, at Kommunerne fraraader Indfødsrets Meddelelse. Det er ganske naturligt, at der i de store Kommuner, hvor man kender Ministeriets Praksis, og hvor man har Jurister til at behandle Forholdet, opstaar den Slags Betæneligheder. Ingen Autoritet har Lyst til bestandig Gang paa Gang at indtage et Standpunkt, naar man ved, at det ikke finder de overordnede Myndigheders Billigelse, men at det stadig tilsidesættes. Hvis man vidste, at der lagdes noget mere Vægt paa de kommunale Myndigheders Anbefaling, vilde Resultatet utvivlsomt blive, at Kommunerne vilde stille sig mere tilbageholdende, og jeg tror, at det vilde være et godt Moment, man der vilde faa